

"ویکتور هوگو" شاعر و نویسنده مشهور فرانسوی (1885م)

ویکتور هوگو، درخشان‌ترین شخصیت ادبی فرانسه در قرن نوزدهم، در 26 فوریه 1802م در شهر بزانشون فرانسه به دنیا آمد.

ویکتور هوگو، درخشان‌ترین شخصیت ادبی فرانسه در قرن نوزدهم، در 26 فوریه 1802م در شهر بزانشون فرانسه به دنیا آمد. وی در ابتدا وارد عرصه ادبیات گردید و پس از مطالعه آثار بزرگان، مقام ادبی مهمی به دست آورد. وی در 25 سالگی به عضویت آکادمی فرانسه پذیرفته شد و هم‌زمان به عنوان نماینده به پارلمان فرانسه راه یافت. هوگو در زمان حکومت ناپلئون سوم، به دلیل مخالفت با سیاست‌های مستبدانه وی از صحنه سیاست دور افتاد و نزدیک به 19 سال در تبعید به سر برد. در همین دوران بود که ویکتور هوگو، رمان‌های ماندگار خود را خلق کرد. هوگو را می‌توان مروج و پیشاهنگ مکتب رمانتیسیم در این دوره دانست چرا که این مکتب به وسیله او به اوج شکوفایی و رشد رسید. براساس مکتب رمانتیسیم، قواعد و سنت‌های کلاسیک، مانع درک طبیعت، لذت بردن از آن و بیان آن بود. این مکتب به برتری احساسات و تخیل بر عقل باور داشت و معتقد بود که هنرمند باید بدون هیچ قیدی به بیان احساسات خود بپردازد. هوگو، طرفدار آزادی در هنر بود. وی در اشعار خود از موضوعات مختلفی سخن رانده و از همه صورت‌ها و اشکال هنری بهره گرفته است؛ از سروده‌های حماسی تا هجوگویی و مرثیه. در اشعار او، مضامینی چون تضاد نیک و بدی، وجدان و بی‌وجدانی و روشنائی و تاریکی مدنظر قرار گرفته است. ویکتور هوگو محبوب‌ترین نویسنده‌های زمان خود به شمار می‌آید. این محبوبیت تاحدی به سبب تبعید وی که رنگی افسانه‌ای به خود گرفته بود و به سبب وضع سیاسی زمان بود که او را مظهر حکومت تازه معرفی می‌کرد، مربوط می‌شد. هم‌چنین به سبب حساسیت و ادراک او در برابر احساس‌های بشری که بیشتر با محرومیت‌ها و ناکامی‌های بشر ارتباط می‌یافت. هم‌چنین به سبب فصاحت بیان که در عین حال از سادگی برخوردار بود و به سبب نبوغ پرثمر و تنوع استعداد. ویکتور هوگو طرفدار اصلاحات به نفع طبقات محروم و رنج‌دیده بود. مسئله بزرگ از دیدگاه او بی‌عدالتی است که از آن به عنوان بدی یاد کرده است. زندگی هوگو به رغم ماتم‌ها و بدبختی‌های خانوادگی و به رغم تبعیدها، زندگی پیروزمندانه‌ای بود، برخوردار از سرنوشتی استثنایی با مفاخر فوق العاده. هوگو مظهر درخشان ملت جمهوری‌خواه بود. خطابه‌هایش در موارد مختلف، انعکاس وسیعی به همراه داشت و هر روز بر افتخار او افزوده می‌گشت. ویکتور هوگو در سال‌های پایانی عمر مورد احترام و ستایش عمومی بود به طوری که در جشن تولد هشتاد سالگی او، شش‌صد هزار تن از مردم پاریس و شهرهای دیگر فرانسه برای تهنیت و گرامیداشت او در برابر خانه‌اش گرد آمدند. بینوایان، مردی که می‌خندد، کارگران دریا، ناپلئون کوچک، گوژپشت نوتردام و روح انسان از معروف‌ترین رمان‌های ویکتور هوگو می‌باشند. ویکتور هوگو سرانجام در 22 می 1885م در 83 سالگی در اوج محبوبیت و شهرت درگذشت و پس از تشییعی با شکوه در پاریس به خاک سپرده شد.